eZine

ofModern Texts in Translation

Nr 211 **6 noiembrie 2020**

Bloodaxe Poet

Ahren Warner

Poeme şi interviu, traduse în limba română de absolventa MTTLC

Silvia Staicu

MTTLC – Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan
Universitatea din Bucureşti

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** http://revista.mttlc.ro/

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu**

Postare şi publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poeme și interviu
cu poetul

Ahren Warner

traduse în limba română de
absolventa MTTLC

Silvia Staicu

Cuprins

Sonetto p. 4
Attesa p. 5
Epistolă p. 6
NERVOMETRU p. 7
(după Antonin Artaud)
I
II p. 8
III p. 9
IV p. 10
V p. 11
VI p. 12
VII p. 13
VIII p. 14
IX p. 15
X p. 16
XI p. 17
XII p. 18
XIII p. 19
BUNĂ [Și dacă nu ești…] p. 20
[CERUL E VIOLET ÎNCHIS] p. 22
VINO GODARD, vino aici, Godard, aici p. 23
[Nu-i niciun când unde acest vis va sta?]
[Totul se schimbă...] p. 24
[Chipul tău e performativ] p. 25
[Miere, ghimbir...] p. 26
[A reproba gândirea] p. 27
[Epoca asta] p. 28
[Aș fi putut...] p. 29
[Țărâna e cuvânt și țărâna e carne] p. 30
[Permanent însetat...] p. 31
[Banii schimbă...] p. 32
[Citesc toată noaptea] p. 33
[Visuri hrănite cu lacrimi...] p. 34

[Niciun zeu...] p. 35
[Corpul tău alb...] p. 36
[Numai posibilitatea...] p. 37
[E un aspect al altitudinii...] p. 38
[Tehnosocietate] p. 39
[Nu avem...] p. 40
[Începem și sfârșim cu un geamăt...] p. 41
[Paragină...] p. 42
BUNĂ [Mi-a fost sugerat...] p. 43
| | | | p. 45
[CUNOSC UN BĂRBAT ÎNALT]
[Eu nu sunt neapărat înalt...] p. 46
[De fapt, nu sunt șocat...] p. 47
[O noapte în Exarcheia] p. 48
[Comand ouzo] p. 49
[Acum câteva luni...] p. 50
[În *Teoria estetică*...] p. 51
[Zi de zi...] p. 52
[Potrivit Juliei Kristeva...] p. 53
[GOLIT DE ORICE ÎN AFARĂ DE ȚEL] p. 54
[ÎN DIMINEAȚA ASTA] p. 55

4

Sonetto

Vrei să-ți simți plămânii zvârcolindu-se
diafragma zbătându-se; lacrima aia

blocată în canalul ei să cadă
să te abandonezi unei tristeți

dincolo sau dinainte de cuvinte.

Afară obloane *balcons*
fațadele lui Haussmann un straniu

gârâit de mașină glisând îndelung
strecurându-se prin lunecușul orașului

mirosul și surzenia adormirii lui.

Mai mult decât orice vrei
să treci tiptil de hol;

să te strecori sub așternut; să simți
siguranța răspândită de căldura ei.

5

Attesa

Nu grandoarea unui uriaș
stând într-o parte a văii

strigând dincolo către alt
uriaș stând pe dealul de lângă

în timp ce rândașii își ascut
urechile eșuând invariabil să audă.

Și nu altruismul acceptării
unui loc de stăpân sau slugă

ci acea *jouissance* a realizării
acelui mic gest la fel ca

ce-nume-o-fi-având Fontana
stând singur și auzind vântul

îngânându-l pe fostul lui profesor
strigând catalogul.

6

Epistolă

Peste ani sau mai curând nu mai știi cântecul ăsta
cum bem pentru el stupefacția

dansului nostru fata asta care face aerul
gelatinos. Ți-ai schimbat metaforele;

stomacul nu ți se mai strânge în lipsa ei.
Și nu melodiile noastre nu sunt mai

frigiene decât sunt mâinile noastre mulțumite
să stea departe de tentație. Dincolo de reveria asta

– de acordurile care par să țină soarele în solstițiu –
eu cel puțin sunt incurabil. Aviz academicienilor

care-au citit despre noi și ar putea încerca să ne asambleze
renașterea nu o să găsiți capodopere

printre resturile noastre aici nu e Pompeii
nici Ercolano nu există vestigii ale vremii noastre.

7

NERVOMETRU

(după Antonin Artaud)

I

M-a uimit întotdeauna îndărătnicia minții–
felul în care trebuie mereu să gândească

în dimensiuni, în spațiu, arbitrar – uimit
de obsesia de a avea un început...

Admit ideea unui suflet complexelaborat –
sulfuros, fosforic – ca fiind singura formă

acceptabilă a realității. Nu pot ști ce necunoscută
claritate, nedefinită, îmi dăruiește acest strigăt,

această tonalitate, posibilitatea de a-mi percepe mintea...
Aș vrea să-ți imaginezi o stare, pasivă:

o masă mentală, pe jumătate îngropată, potențială.
Vezi, printr-un cristal, un actor urmând inspirația.

Nu trebuie să accepți prea multă literatură.

8

II

Nu mi-am dorit mai mult decât automatismul sufletului,
nu am transcris mai mult decât suferința adaptării

eșuate. Sunt un abis desăvârșit. Aceia care m-au crezut
capabil – de o suferință desăvârșită, frumoasă suferință;

o angoasă palpabilă, debordantă; o angoasă sub formă
de obiecte, o măcinare incandescentă – nu un punct

suspendat (totuși, dorințe nestatornice, tulburătoare,
apar prin confruntarea dintre forțăși vid, sfârșit absolut

și nu mai este nimic în afara acestor voluminoase
viduri, nemișcarea, frigul), aceia care mi-au dat

mai multă viață– m-au crezut mai puțin damnat,
m-au crezut afundat în tortură, zgomot, întuneric

și chin – sunt pierduți în tenebrele omului.

9

III

Somn: nervii încordați de-a lungul picioarelor,
credință mioclonică. Presiunea atenuată, absurdă…

Trebuie să înțelegem, inteligența nu este mai mult
decât o vastă eventualitate. Și poate fi

pierdută – nu precum mortul, înstrăinat, nebun –
precum cel viu, simțindu-i atracția, suflarea

(inteligenței, nu vieții). Fiorii inteligenței,
brusca inversare a extremelor, cuvintele

aproape de inteligență. Această posibilitate
a gândirii în urmă, a unei repulsii subite,

a reprobării gândirii. Acest dialog
în gând, captivarea, ruptura.

Căderea ușoară. Mintea, letargică…

10

IV

Gândirea fără nicio scindare, fără capcane, acele
bruște pieiri cu care sunt atât de obișnuit, cu care

măduva mea este obișnuită: catozi. Măduva mea
cochetează, uneori, cu aceste răpiri furișe,

amuzată. Un cuvânt ar fi de ajuns, uneori –
un cuvânt simplu, mic – pentru a mă înălța, a atinge

inflexiuni profetice. Un cuvânt – precis, subtil –
un martor îmbibat în măduva mea, un cuvânt

care ar ieși din mine, rămas la limita ființei mele:
neînsemnat pentru lume. Eu sunt martorul,

unicul meu martor. Această crustă de cuvinte, șoptite,
imperceptibilă mutație a gândirii: preformulată,

avortată. Sunt singurul care îi poate judeca importanța.

11

V

Sub crusta mea de oase și piele (craniul),
sălășluiește angoasa, constantă; nu morală, nu desăvârșitul

final al deducției, al minuției cretine, sau
locuirea angoasei ridicându-se la înălțimea, înțelesul său,

ci o decantare în miezul ființei mele, auto-privatea
de substanță, vitală, pierderea fizică, esențială

– vreau să spun pierderea esențială– a sensului…
… Dificultatea constă în a-i găsi locul potrivit,

în redescoperirea comunicării cu 'sinele'.
Toate acestea sunt flux, specific, de lucruri; reasamblarea

cimentului mental, pietrei, nestematei; sudarea
în jurul unui punct. Iată, *ego*, ce cred eu

despre gândire: inspirația există…

12

VI

… există un punct, fosforescent, în care realitatea
se autodescoperă, deși schimbată, metamorfozată – prin ce?

Un punct în care întrebuințarea lucrurilor, obiectelor, e magică.
Cred în kamacitul cerebelului, cosmogonii

personale, dragi prieteni. Mi-ați luat drept operă
ceea ce erau excremente, deșeuri ale sufletului,

pe care omul de rând nu le-ar tolera.
Boala mea, de atunci, a recidivat, avansat;

problema nu este acolo, ci în suferința, moartea
care-mi persistă în craniu… Întoarcerea la M…

Unde am regăsit amorțirea, vertijul, această nevoie
bruscă, somn smintit, pierdere subită, neputință, vastă

suferință, amorțire instantanee a minții.

13

VII

Viața este un punct. Sufletul nu are secțiuni, segmente,
nu are stratificări. Mintea nu începe… Sunt

un imbecil – suprimarea gândirii, malformație –
pustiit de către limbă, stupefiat. Malformație,

mal-aglomerare a unei mase critice de celule sticloase,
netezite; celule pe care le folosești fără grijă, neștiutor, absent.

Acești termeni aleși pentru gând sunt, pentru mine, termene –
un termen precis – adevărate terminații ale minții, finaluri

ale stărilor supuse gândirii. Sunt localizat, în fapt,
de termenii mei: invalizi cerebrali. Sunt paralizat

de acești termeni, o succesiune de terminații. Pot gândi
numai în termeni – oximoronic, paralel, echivoc –

durerea de a mă opri, întrerupt într-un moment al gândirii.

14

VIII

Dacă am putea numai gusta abisul, neantul,
dacă ne-am putea cufunda în el; dacă acest neant nu ar fi

un fel de viață; dacă nu ar fi, nu întru totul, moarte.
Este atât de greu să fii, să nu fii în interior… Adevărata

suferință este perceperea sinelui și, în interiorul său,
această transmutare a gândirii, deși, de la un punct,

gândirea nu este suferință. Sunt în punctul
în care nu mai pot atinge viața, deși

am toate dorințele, înflăcărările insistente
ale ființei… În fiecare dintre aceste mișcări

sunt goluri, poticneli. Nu în timp, să ne înțelegem.
Într-un anumit fel de spațiu, măînțeleg pe sine însumi.

Nu mă refer nici la lungime, nici la durată.

15

IX

Mă refer la un gând, unul, un singur gând
interior. Nu precum gândul lui Pascal, nu un gând

filozofic. Un gând obsedat, ocolitor: o anumită
scleroză. Mă observ cu minuțiozitate.

Am pus degetul pe defect, fisură, falia tectonică;
alunecarea sa nemărturisită. Căci, mintea este mai reptiliană

decât voi, domnilor, se dezbracă, abandonează, nedreptățește pe sine
drept limbă, suspendată. Eu am simțit cel mai bine această limbă

stângace, stupefiată, confuzia gândului rostit.
Eu am localizat cel mai bine intimitățile, subtila sa

alunecare. Mă pierd în gândire ca în vis,
într-adevăr. Îmi conștientizez supunerea în gând.

Eu cunosc cel mai bine ungherele, aceste fisuri ale pierderii.

16

X

Nicio scriere nu este sinceră. Indivizii care evită echivocul,
care caută să detalieze procesele gândirii, sunt nemernici.

Toți oamenii de litere sunt nemernici, nemernicii contemporani
sunt cei mai răi. Toți aceia care vor să cartografieze mintea,

toți aceia care sunt maeștrii limbii lor, toți aceia
pentru care cuvintele au un înțeles, pentru care exaltările

există în suflet, curentele în gândire, acele minți
ale timpurilor lor, aceia care au denumit astfel de gânduri,

care au trudit pentru precizie, acele mecanisme neunse,
scârțâind, vărsându-le mințile, sunt nemernici.

Aceia pentru care un cuvânt are un înțeles, un fel
de a fi, pentru care sentimentele pot fi clasate, clasificate,

discutate după intensitate, sunt cei mai mari nemernici.

17

XI

Nicio creație, a limbii, a vorbirii, a minții, nimic.
Nimic exceptând, poate, un splendid nervometru…

Aceste stări, situări înalte ale sufletului, aceste intervale
ale minții; aceste litere eșuate, durerea mea cotidiană; oameni,

date ireale. Mă servesc mereu de aceleași cuvinte, într-adevăr
gândirea mea pare a fi atât de puțin dinamică,

deși mai mult decât a voastră: nemernici pertinenți, maeștri
ai verbelor false, romancieri în serie, gânditori, blestemul

limbii mele. Faptul că eu nu mai dețin limba nu este
un motiv ca voi să existați, perseverați, insistați în limbă.

Voi fi înțeles de niște voi viitori, o viitoare
mediocritate. Acestea, salvele mele, vor fi înțelese;

ei vor fi învățat săînțeleagă, să descopere.

18

XII

Părul meu va fi turnat în var, la fel și cerebelul și coroida.
Vor putea să vadă, să-mi observe bestiarul. Credința mea

va fi devenit o mitră. Fum, de la sculptarea
pietrei; buchete, ramificații, cristale printre glosare;

vor putea să vadă kamacit, căzând. Aceste corzi,
geometrii fără spațiu, această configurație a minții

va fi studiată, înțeleasă. Se va înțelege cum
mi-am pierdut mințile. Se va înțelege de ce

mintea mea nu este aici. Toate limbile vor secătui, ofili.
Minți disecate, toate. Reprezentările omului

aplatizate, dezumflate: aspirate de arolium-uri aride. Această
membrană lubrifiantă, caustică, va continua să plutească

prin aer; melancolică, tactilă, miasmatică.

XIII

Descoperit – Nu voi mai avea nevoie de vorbire.

20

BUNĂ [Și dacă nu ești…]

BUNĂ.

Și dacă nu ești nici spumă, nici strop și nici, nu, cu siguranță nu, însuși valul istoriei, ci mai degrabă un simplu gunoi împuțit?

Imaginează-ți, te rog, încântătoarea și de obicei pustia coastă ibericăși, mai exact, acea fâșie nordică unde terase stâncoase și eucalipți întâlnesc cenușia Mare Cantabrică.

Un băiețel stă pe o stâncă neagră dintr-un golfulețîn apropierea unui sat fără magazine și cu o singură cafenea a unei femei pe care o cheamă Maria, așa cum le cheamă pe toate femeile din satul ăsta și, într-adevăr, și din următorul.

Soțul Mariei își câștigă traiul prinzând raci. De aici și racul care se plimbă pe bar, același rac – pe care îl cheamă tot Maria – pe care Maria te va îndemna într-o zi să-l mângâi.

E puțin probabil că Maria l-a citit vreodată pe Nerval. E puțin probabil că o interesează povestea pe care îți place să o spui despre el și un rac pe un fir de pânză de păianjen. Pe foarte puțini îi interesează.

Un băiețel stă pe o stâncă neagră cu pantalonii mici și strâmți în vine și puța suflată de același vânt atlantic care îi împrăștie pișatul în aerul de deasupra mării.

Băiețelul zâmbește. Repet: dacă nu ești nici spumă, nici strop și nici, nu, cu siguranță nu, însuși valul istoriei?

O parte din pipiul băiețelului plutește în ceața perpetuă care își țese calea printre fusele înalte ale eucalipților.

O altă parte este purtată spre mare. Puțin din aceasta va ajunge la țărm într-un golfuleț simpatic la poalele unei coaste pe care se întinde un orășel puțind de la producția industrială de lapte.

21

E posibil, nu-i așa, să nu fii valul istoriei, nici hula oceanului – negativismul dragului Hegel – ci o singură bulă pătată de pișat adusăîntr-o maree de alte bule?

E posibil, nu-i așa, să fii pe cale să te spargi și să lași numai o urmă fină de amoniac prăjindu-se pe o stâncă pătată de mare?

Stânca, desigur, va dăinui. La fel și marea.

22

[CERUL E VIOLET ÎNCHIS]

CERUL E VIOLET ÎNCHIS. Zăpada le pătează mâinile. Adam și Eva se încing, zgomotoși, în zăpadă, pe gazon, unde totul e atât de des liniștit. Sunt în propiul lor nor de coral, în prea multă lumină. Dumnezeu este zăpadă neprihănită.

Artistul studiază ecranul, tresare la mâna de pe umărul său. O să ningă. Fața sa este infinită, mâinile nenumărate, acești mii de fulgi de zăpadă mai fini. Totul este zăpadă: pensula lui, fumul, copacii.

Câteodată îmi văd numai pantofii găurind vopseaua albă. Dantelă albastră, ocru aprins, țesătură fină, frunze maro de zăpadă. Artistul lucrezăîn zăpada dimineții. Cerul e un copil alergând, râzând către mine, trâgând după el un fular mare de lână. Nu?

23

VINO GODARD, vino aici, Godard, aici
[Nu-i niciun când unde acest vis va sta?]

Nu-i niciun când unde acest vis va sta?
Fum albastru, aripi, o molimă
de ziduri, orașul încremenit, agregat
de gânduri și angoasăînălțându-se
în splendoarea unei lumini clare
[*le ciel, c'est mauve comme la lavande*].

24

[Totul se schimbă...]

Totul se schimbă în răgazul de liniște al dezastrului:
un fel de inocență
acum întuneric supranatural adunându-se,
copaci tremurând, ape
umflate sub o lumină lividă, nori negri
strângându-se într-o clipă.

25

[Chipul tău e performativ]

Chipul tău e performativ: păr
blond, fața palidă, ochii plecați
ca două bijuterii. Martiriul tău cumplit
își urmează cursul, trasat în noroi
și unt: secunda umană, în care
cânți hotărât despre tine.

26

[Miere, ghimbir...]

Miere, ghimbir, șofran aprins, ritmul
cenușiu, monumental al mării,
mirosul barbar de pământ ud, răscolitor
sau flori răvășite, groapa
de gunoi, hazna, câmp de luptă din care ne înfruptăm
tremurând și sughițând ca bețivii.

27

[A reproba gândirea]

A reproba gândirea, ispăși păcate nefăcute:
mâna alegorică
afundată în tortură, zgomot, tenebrele
omului. Printre rânduri,
contra cronometru, asta nu înseamnă,
nu înseamnă nimic pentru ei.

28

[Epoca asta]

Epoca asta [epoca *noastră*] merită un portret
al schimonoselii sale accelerate –
o cățea bătrână fără dinți, târfa
supremă – civilizația noastră
de mântuială, mormântul nostru în cer: ultima
sforțarea conștiinței.

29

[Aș fi putut...]

Aș fi putut, acum, să-mi zbor naibii creierii,
salvat de o dulce sclipire a lucidității,
sânge, clopote stinghere în turle zgrunțuroase, unduirile
mării, uimirea zilelor
care alunecă sub lumina soarelui, sufletul
strâns, exhalat în inele de fum.

30

[Țărâna e cuvânt și țărâna e carne]

Țărâna e cuvânt și țărâna e carne. Îmi
    îmbraci trupul cu
trupul tău, ca o foaie de oglindă;
    rămâi, *comme le dit*
Flaubert, melancholique devant son rêve accompli.
    – Cuvântul „roșu” nu este.

31

[Permanent însetat...]

Permanent însetat, permanent în bătaia focului și furtunii.
Răget de catâr, grohăit de porc, cotcodăcit
obscen și tropăitul pe ritmul
vreunui portret de familie inexistent
– dinți stricați, ochi slabi, bere și cutii cu vopsele –
numele și data crăpate în ardezie.

32

[Banii schimbă...]

Banii schimbă detrimental
distanța, când o ridic înapoi
spre mine acum: e doar acel cap pal,
cârlionțat, calculând,
o mașinăîntru totul, o toamnă
ocru contopindu-se în amurg.

33

[Citesc toată noaptea]

Citesc toată noaptea. Arme pocnesc și scuipă
și despică cherestea, până când
cortul râului e distrus: ibrice vechi, sticle
vechi, o doză spartă, fier vechi,
oase vechi, cârpe vechi, târfa nebună
de la casă.

34

[Visuri hrănite cu lacrimi...]

Visuri hrănite cu lacrimi, dulcile capricii
ale pumnilor, ploaia măruntă cade ca ceața.
Orele după plecarea ta sunt o dimineață
albă de plumb, de gheață nouăși dură,
căderile de zăpadă ale cuvintelor nespuse.
Grija și marea tristețe sunt ambele o povară.

35

[Niciun zeu...]

Niciun zeu, ci o svastică neagră și niciun cer
ci apă măcinată, vânt
gâfâind, mărfurile cartaginei, fete
cu ochi de păun. Freamătul
cuvintelor stătute pătând iar inima:
lemne albite adunate ca oasele.

36

[Corpul tău alb...]

Corpul tău alb ca petalele de anemonă,
pielea ta fină ca marmura, suntem
[reci ca morții pe care îi încarcă
ca pe o grămadă de cutii, movilă
de deșeuri, mizeria unei străzi]
strânși unul într-altul, legănându-ne.

37

[Numai posibilitatea...]

Numai posibilitatea disperată a vărsării de cuvinte
amplificată de furie slăvită.
Jupuie învelișul înrobitor, marea usturătoare;
bea din acest pahar
cu sânge pur, real, splendid,
blestemul său, proaspăt mânjit și intim.

38

[E un aspect al altitudinii...]

E un aspect al altitudinii, probabil, mergând
de-a lungul pleoapei tale iar, către
canalul lacrimal. Acest dans al focului
care ne atinge buzele, ne pârjolește
limbile și-mi stoarce afară
arama bătută a vocii vijelioase.

39

[Tehnosocietate]

Tehnosocietate, în care memoria e tolerată,
cu greu, ca o proprietate imobiliară
pe care să ridici turle de rugină, să întinzi
iarba proaspăt tăiată, să arzi gazolină:
orice atâta timp cât există o limită
și nimic mai mult decât comerț între noi.

40

[Nu avem...]

Nu avem niciodată doar spațiu în față, mai degrabă:
ușoară robie, lațul lumii,
moda după care ne îmbrăcăm sau ne dăm
foc părului până ajungem cenușăși cenușă
sub arșița unui ecran gol, dar derulându-se
la infinit, arși până la temelii.

41

[Începem și sfârșim cu un geamăt...]

Începem și sfârșim cu un geamăt, umezeala
confortabilă a limbii, siguranța
sufletului și tremurul buzelor. Atunci:
stăpâni ai neliniștii, liniștea repausului,
fiecare atom care îți aparține
îmi aparține.

42

[Paragină...]

Paragină, și ultimul mecanism distrus, umbrele
împleticite ale copacilor, stâlpii gardurilor, mașinile
eviscerate, fețele șterse și mormântul sienez.
Aș vrea să pot vorbi numai
despre toate astea, vocile copiilor care cântă.
O capelă, în ciuda a toate astea.

43

BUNĂ [Mi-a fost sugerat...]

BUNĂ.

Mi-a fost sugerat de către unii dintre voi că fatalismul neîncetat ar putea deveni supărător.

Mi-a fost sugerat că am putea lua o pauză pentru a dedica o pagină sau două unor gânduri optimiste.

Am ales ponei.

Te rog, nu te îngrijora. Nu mă refer la acel gen de ponei care se lasă de pe un picior pe altul pe rămășițele uscate a ceea ce a fost probabil cândva iarbă,

nici la aceia ale căror oase scrâșnesc ascunse sub o învelitoare de piele cojită.

Te rog, nu îți imagina un ponei amărât fugind, rostogolindu-se pe pământ, trimis la pensionare de Dl. Pușcă cu Tragere-Rapidă.

Nu, să ne limităm la ceva mai general, un soi mai comun și mai vesel:

Ideea de ponei, epurată de toate detaliile îngrozitoare, ex. lanțul industrial de aprovizionare cu „vită” congelată.

Mă refer la nuanțe de roz șters, pastelat. Mă refer la inimioare mov și coame zburdalnice de ponei,

genul ăla care ne transformă sufletele în norișori trandafirii de iubire.

Vreau să îți acorzi câteva momente.

Vreau să îți dai voie, să îți permiți să zburzi prin tărâmul poneilor din mintea ta.

Ai terminat?

Bun.

Avem treabă de făcut. Să dăm afară balega de ponei, caltaboș, sânge.

45

| | | |
[CUNOSC UN BĂRBAT ÎNALT]

CUNOSC UN BĂRBAT ÎNALT, subțire, care poate intra într-un bar sau cafenea sau se poate strecura într-un pâlc de oameni prinși în conversație aproape oriunde în lume și – deși, în realitate, este mereu încordat – pare întotdeauna relaxat, gata să intre în vorbă și să-și facă prieteni.

L-am observat într-o ceainărie în New York, într-un bar din Camden Town, în camera de zi din casa modestă a unei cunoștințe oarecare. Am văzut cât de ușor glisează de la tăcere la conversație. L-am văzut beat turtă, dar încăîndemânatic, vrăjind un bar întreg cu trucuri vechi de cărți.

Este un bărbat înalt, subțire, un extrovertit înnăscut.
Eu nu sunt.

46

[Eu nu sunt neapărat înalt...]

Eu nu sunt neapărat înalt și nici pe departe subțire, nici nu mă pricep să întrețin conversații banale sau întrevederi scurte dar înălțătoare.

Acesta este, poate, unul dintre motivele pentru care sunt mișcat de trecerile de la furie la lacrimi ale unui bărbat dintr-o cafenea, aici, pe Eratosthenous.

La dracu' cu nemții
– vocea lui este o plagă.

47

[De fapt, nu sunt șocat...]

De fapt, nu sunt șocat în mod deosebit de animozitatea acestui bărbat față de o țară care înseamnă, pentru unii dintre prietenii mei, acasă. O țarăîn care și eu mă simt deseori ca acasă.

Mă preocupăacest bărbat: un bărbat care m-a servit cu cafea în fiecare zi timp de o săptămână, un bărbat pentru care nu am un nume.

Nu, înțelege-mă, nu pentru că nu îmi pasă. Nu pentru că nu vreau săștiu cum îl cheamă, sau cum o cheamă pe fata lui. Pur și simplu nu mă pricep să prind momentul ăla în care întinzi mâna și-ți rostești numele întrebător, ca o solicitare a intimității de zi cu zi.

48

[O noapte în Exarcheia]

O noapte în Exarcheia, beau cu studenții și un coleg. Unul dintre studenții colegului meu, un greco-american înstărit, este profund neliniștit de alegerea noastră de a ieși la un pahar în Exarcheia.

Acum câțiva ani, doi polițiști au împușcat un puști de cinșpe ani cu gura mare, neînarmat, două străzi mai încolo de cafeneaua asta, au urmat revolte, cocktailuri Molotov au asaltat piețele din Atena, chiar și din Salonic și Komotini. De atunci, mi s-a spus, poliția nu intrăîn Exarcheia.

49

[Comand ouzo]

Comand ouzo. Mi-am petrecut cea mai mare parte a săptămânii bând câte ceva – espresso freddo, Metaxa, ouzo – în Exarcheia.

E adevărat că anarhiști plini de ținte moțăie și beau printre leagănele din piața centrală, că pitbull-ul lor cască și se rostogolește și pufăie prin tufărișul municipal.

În prima mea dimineață aici – într-o cafenea din piață, dupăce m-am nimerit aproape din greșeală în cartier – o fată cu o carte îmi cere un foc. Din spate, pantalonii fetei etalează patru mici cusături din ață albă, sub curea, expunându-și prețul din patru cifre.

50

[Acum câteva luni...]

Acum câteva luni, ministrul finanțelor a fost batjocorit și amenințat în timp ce stătea aici la un pahar. Am auzit căîn weekend-uri berline negre se furișează de pe străzile lăturalnice care leagă Exarcheia de Kolonaki, cășoferii deschid ușile din spate unor tineri spilcuiți care se clatină și beau printre nespălați, anarhiști, poeți.

La fel și în Kreuzberg și Neükolln, în Goncourt și Belleville, găsești copii din Charlottenburg și Neuilly încercând ceva ce speră că echivalează cu autenticitatea.

51

[În *Teoria estetică*...]

În *Teoria estetică,* Adorno ne spune: *cristalizîndu-se ca un lucru specific în sine, în loc să stea la cheremul normelor sociale existente şi să se califice ca „socialmente utilă", arta critică societatea prin simplul fapt că există.* *

În al doilea sezon din *Detectivii din California*, Colin Farrell bâiguie că *suferința este inepuizabilă. Numai oamenii devin epuizați.*

În prima pagină a *Comunității absente*, Jean-Luc Nancy ne spune că *mărturia disoluției, a dislocării sau a conflagrației comunității este cea mai importantăși mai apăsătoare mărturie a lumii moderne.**

În *Introducere în lectura lui Hegel* de Alexandré Kojeve, citim că *istoria este istoria slugii care muncește.* *

52

[Zi de zi...]

Pe măsură ce, zi de zi, FMI-ul, U.E., își înmulțesc pretențiile, aici pare că suferința este inepuizabilă. Nu mai știu de câte ori mi s-a spus că oamenii sunt epuizați.

Pilit și împleticindu-mă pe Irodou Attikou, agitând drojdia dintr-o sticlă de ouzo, îmi taie calea o încăierare de jurnaliști, o încâlcire de microfoane și reflectoare în timp ce cabinetul părăsește reședința primului ministru, fiecare față mai amară decât cea de dinainte.

Cu câteva ore înainte, mi s-a promis striptease și praf alb. Nu, să nu mă înțelegi greșit, nu ambele la un loc, mai degrabă striptease *sau* praf alb: o alegere între două petreceri diferite.

53

[Potrivit Juliei Kristeva...]

Potrivit Juliei Kristeva, în *Strangers to Ourselves*, comunitatea poate fi definită ca *un grup care, prin definiție, se formează prin excluderea diferitului.* În timp ce scriu acestea, dintr-un fotoliu în Parmentier, sute de oameni se înează în largul coastelor Atenei, Marsiliei, Siciliei și Almeriei.

În Almeria, prostituate ale căror oase ies prin piele ca la evreii din lagărele de concentrare, prostituate cu cicatrice de la un șold la altul, sug și fut pentru bani sau droguri. Știu asta pentru că, într-o mică galerie la est de Baixa, un bărbat primește un premiu pentru portretele lor.

54

[GOLIT DE ORICE ÎN AFARĂ DE ȚEL]

GOLIT DE ORICE ÎN AFARĂ DE ȚEL,
constant ca respirația, nelocuit.

Durere, adrenalina scăzând, podeaua
o baltă de apă, dozat la nesfârșit.

O expansiune stranie, nedefinită
a întregului corp: cât de fluid te miști

în albastrul deschis al unei flăcări slabe.
O scenă stranie, nedefinită, multe brațe

întinse, o ușă atârnând pe jumătate desprinsă
de balamaua de sus. Lumina: strălucire intensă, pură,

unduindu-ți prin vene.
Strigăte ascuțite, fără suflare.

Gesturi minuscule, bătăi, vocea
ascuțită, rece ca apa din fântână,

ca atât de mulți vapori. Vocea
curgând ca ploaia, ca roșu pălind în roz.

Cauciuc ars, fața mică dilatată;
nemișcat în baltă, craniul în palmă.

55

[ÎN DIMINEAȚA ASTA]

ÎN DIMINEAȚA ASTA, aproape nimic
nu e diferit.

Deși e adevărat că Nespresso a diminuat tortura
auto-cafeinizării,

că Buzzfeed a obținut în sfârșit
omniprezență.

Astăzi: ZECE LUCRURI PE CARE TREBUIE
SĂ LEȘTII DESPRE AGONIA SUFOCĂRII ACVATICE.

Astăzi: LE-AU TREBUIT SCÂNDURI MAI MICI
PENTRU SICRIUL *ULTRA* MIC AL UNUI COPILAȘ

vor mai vinde câteva ziare
sau agăța câteva click-uri

pentru editori obosiți *cum statu quo res erant ante bellum*,
ex. grămezi de morți, sau întreaga lume în flăcări.

Ahren Warner

Interviu de Silvia Staicu

Silvia Staicu: Your first full collection of poems, *Confer*, was published in 2011. In what ways do you feel your writing has changed since then?

Ahren Warner: *Confer* was in many ways a typical "first book", it was the result of a lengthy apprenticeship and really a miscellany of what I had written, and felt was publishable, up until that point. The two books that came after that, and even more so with what I am producing at the moment, all tend toward feeling more like "projects", like investigations or explorations of particular ideas, concerns and formal or poetic fascinations. Paradoxically, *Confer* might be the most "finished" book I've done – not a quality I admire – because ever since, I have always considered what I've been working on as parts of a continual process, always necessarily in transition.

Silvia Staicu: The last series of poems in *Pretty* was inspired by Antonin Artaud's *Le Pèse-Nerfs*. One of the poems begins by stating that "all writing is dishonest" and condemns the attempts to map the mind and classify feelings. Where does poetry fit in this view? Does it, by attempting to convey ideas and feelings, rather than

Silvia Staicu: Prima ta colecție de poeme, *Confer*, a apărut în 2011. În ce fel simți că s-a schimbat stilul tău în acești ani?

Ahren Warner: *Confer* a fost, din mai multe privințe, un exemplu tipic de „prima carte", a fost rezultatul unei perioade îndelungate de perfecționare și o miscelanee a ceea ce scrisesem până atunci și am considerat că poate fi publicat. Cele două cărți care au urmat, și cu atât mai mult ceea ce realizez acum, sunt mai mult „proiecte", în sensul de cercetări sau explorări ale unor anumite idei, preocupări, fascinații privind forma sau lirismul. Paradoxal, *Confer* ar putea fi considerată cea mai „completă" dintre cărțile mele – și nu este o calitate pe care o admir – pentru că ulterior am considerat mereu că proiectele la care lucrez sunt parte a unui proces continuu, aflat obligatoriu într-o evoluție permanentă.

Silvia Staicu: Ultima serie de poeme din *Pretty* se inspiră din *Le Pèse-Nerfs* a lui Antonin Artaud. Unul dintre poeme începe prin a declara că „nicio scriere nu este sinceră" și condamnăîncercările de a cartografia mintea și a clasifica sentimentele. Unde se află poezia din acest punct de vedere? Reușește aceasta, prin încercarea sa de a

explain them, manage to remain "honest"? How have Artaud's works influenced your views on writing?

Ahren Warner: At the time of writing 'Nervometer', I was also very interested in the thinking of philosophers and psychoanalysts such as Kant, Heidegger and Jacques Lacan. In all three cases there is a distinction between the experience or articulation of the thing, and the thing itself, and this applies as much to articulations of the self. Artaud's writing is deeply embedded in that intellectual heritage, and there is a sense of course in which all writing – even poetry – is dishonest because it is the witness to affect and sensation that it can never itself be. On the other hand, as an affective event itself – the poem as an event that produces sensation and thought – there is a sense in which it reasserts a different kind of honesty, the kind of definition of the event that Badiou describes as creating its own 'condition of truth'.

Silvia Staicu: *Hello. Your promise has been extracted* contains a series of photographs taken during your travels. We are used with photography as a way to capture the beauty of things,

transmite idei și sentimente și nu de a le explica, să-și păstreze „sinceritatea"? Cum ți-au influențat operele lui Artaud viziunea asupra creației literare?

Ahren Warner: În perioada în care am scris „Nervometru" eram de asemenea interesat de gândirea unor filozofi și psihanaliști precum Kant, Heidegger și Jacques Lacan. În toate cele trei cazuri există o distincție între experimentarea sau verbalizarea unui lucru și lucrul în sine, iar aceasta se aplică în egală măsură și exprimării sinelui. Opera lui Artaud este adânc înrădăcinatăîn această moștenire intelectualăși există, desigur, un anumit punct de vedere din care toate scrierile – inclusiv poezia – sunt lipsite de sinceritate, deoarece sunt martore ale unor trăiri și senzații, și nu sunt trăirile și senzațiile în sine. Pe de altă parte, fiind un eveniment afectiv în sine – poemul caevenimentcare provoacă senzații și gânduri – există un punct de vedere din care acesta restabilește un alt fel de sinceritate, un eveniment de felul celui despre care Badiou spune că generează o proprie „condiție a adevărului".

Silvia Staicu: *Hello. Your promise has been extracted* cuprinde o serie de fotografii făcute în timpul călătoriilor tale. Suntem obișnuiți cu fotografia ca o modalitate de a surprinde frumusețea

where flaws are carefully kept out of frame or cut out. These flaws become central elements of yourphotographs. Is this something you have tried as an experiment, or is your photography always drawn to such details?

Ahren Warner: The photographs in *Hello…* are rather naïve. They are simultaneously the documentation of certain kinds of fissures and flaws, and yet also the turning of the camera away from something much more human, and often much worse (by which I mean, what the viewer cannot know is there is normally something unpleasant occurring outside of the frame). I've always taken photographs, and this was the first attempt to bring that practice together with my writing practice. I'm not sure it works, but I always intended the poems and photographs to be two independent sequences that speak to each other as much by ignoring each other, as much by creating a distance that the reader/viewer can inhabit as in any other way. On the other hand, the late C.K. Williams often described the production of beauty from the flawed or 'ugley' as the central premise of poetic modernism…

Silvia Staicu: Do you aim at a similar process in your poems, seeking to

lucrurilor, iar defectele sunt scoase cu grijă din cadru. Aceste defecte devin elementele centrale ale fotografiilor tale. A fost acesta un experiment, sau ești întotdeauna atras de astfel de elemente în fotografie?

Ahren Warner: Fotografiile din *Hello…*sunt mai degrabă naive. Ele reprezintă în egală măsură arhivarea unor anumite tipuri de fisuri și defecte, dar și îndepărtarea aparatului de fotografiat de la lucruri mult mai umane și adesea mult mai grave (vreau să spun că ceea ce privitorul nu poate ști este că de obicei se întâmplă ceva neplăcut în afara cadrului). Am făcut întotdeauna fotografii, iar aici a fost prima încercare de a asocia această preocupare cu preocuparea pentru scris. Nu sunt sigur că funcționează, dar am intenționat ca poemele și fotografiile să fie două secvențe independente care comunică una cu cealaltă chiar prin faptul că se ignoră reciproc, prin crearea unei distanțe unde cititorul/privitorul se poate plasa, sau în orice alt fel. Pe de altă parte, regretatul C.K.Williams descrie adesea crearea frumuseții din defecte sau din urât drept premisa centrală a modernismului poetic…

Silvia Staicu: Încerci să obții același efect și în poemele tale, aducând în

bring into your readers' attention aspects of reality that they often try to avoid or that they have already learned to ignore?

Ahren Warner: In *Hello. Your promise has been extracted*, I was partly trying to think through my own intellectual relation to what Carolyn Forché calls a "poetry of witness". I love Forché's work deeply, and I would never criticise her concept in as much as it applies to her and to others she has grouped under that term, of writers who write in the context of extremity. And yet, the greater moral indignity, it seems to me, is that the vast majority of us write and live in purposeful insularity from such extremes, and there's an extent to which the poetic act itself is unable not to be implicated within the global networks that produce such horrors. That book is itself probably closer to an attempt to write a poetry of shame, and of rage, without ever giving in to the idea that this justifies or excuses one's own passivity to the terrible things it invokes, a passivity of course that one also enjoys, that enables one's own enjoyment…

Silvia Staicu: Your poems contain

atenția cititorilor aspecte ale realității pe care aceștia încearcă să le treacă cu vederea sau au învățat deja să le ignore?

Ahren Warner: În *Hello. Your promise has been extracted*, am încercat într-o oarecare măsură să mă raportez la propria abordare intelectuală a ceea ce Carolyn Forché numește o „poezie a martorului". Ador creația lui Forchéși nu aș critica niciodată conceptul ei, în măsura în care acesta este aplicat ei înseși, prcum și altora pe care ea i-a grupat sub această denumire, autori care scriu în contextul situațiilor extreme. Și totuși, pentru mine, ofensa și mai mare la adresa moralității este aceea că cei mai mulți dintre noi scriem și trăim într-o ignoranță intenționată față de aceste extreme și există o anumită măsuraîn care actul poetic în sine nu poate să nu fie implicat în rețelele globale care dau naștere unor astfel de orori. Acea carte se apropie probabil mai mult de încercarea de a scrie o poezie a rușinii și a furiei, fără să se abandoneze ideii că aceasta justifică sau scuză propria pasivitate a unei persoane față de lucrurile teribile pe care le invocă, o pasivitate de care ne și bucurăm, desigur, care face posibilă bucuria…

Silvia Staicu: Poemele tale conțin

powerful imagery. Are they inspired by equally powerful experiences in your daily life? What prompts you to write?

imagini foarte puternice. Sunt acestea inspirate din experiențe la fel de puternice din viața ta de zi cu zi? Ce te motivează să scrii?

Ahren Warner: Some of the images in my poems come from lived experience, but I remember putting *Hello…* together and having a few poems which recall historical or otherwise recorded horrors (televised, reported etc.). An early reader of the manuscript suggested it might be seen as a problem that I was not actually there, that I had not actually seen one or two of the events I invoke. It seems to me that this is an intellectual, and probably and ethical, error. I think you have to be particularly blind, not to read the news, to travel, to watch tv and be struck by the awful events humans inflict on each other, and to be moved by them… And yet, I wouldn't say it is particularly these things that prompt me to write. For me, as with most poets, it's language that prompts me to write, finding new motivations, new challenges in language itself.

Ahren Warner: Unele dintre imaginile din poemele mele provin din experiențe trăite, dar îmi amintesc că atunci când am ales poemele pentru *Hello…*, unele dintre acestea evocau orori documentate în istorie sau prin alte mijloace (televizate, mediatizate etc.). Unul dintre primii cititori ai manuscrisului mi-a sugerat că ar putea fi considerată o problemă că nu am fost în realitate acolo, că nu am văzut cu proprii ochi desfășurarea câtorva dintre evenimentele la care fac referire. Mi se pare că aceasta este o eroare intelectuală, și probabil chiar și etică. Consider că ar trebui să fii de-a dreptul orb, să nu citești știrile, să nu călătorești, să nu te uiți la televizor și să nu vezi ororile pe care oamenii și le provoacă unii altora, să nu fi afectat de ele….Și totuși, nu aș spune că tocmai aceste lucruri sunt cele care mă motivează să scriu. Pentru mine, la fel ca pentru majoritatea poeților, limbajul este ceea ce mă determină să scriu, găsirea unor noi motivații, unor noi provocări ale limbajul în sine.

Silvia Staicu: Is the relationship with your readers an important part of your

Silvia Staicu: Este relația cu cititorii un aspect important al vieții tale de poet?

life as a poet? In *Hello. Your promise has been extracted*, you mention a suggestion you received, to include more "happy thoughts" in your poems. How does the feedback you receive influence you and your writing?

Ahren Warner: *Haha!* Well, yes, it matters a lot to me when I meet or hear from readers who have read my work and who have thought about it deeply. Of course, it's nice if people like it, but I'd rather someone think hard about it and pull it apart or hate it, rather than be unthinkingly pleasant. So, let's just say I have a skeptical relation to the usefulness of overly professionalized, polite interactions with my work (by which I mostly mean reviewers), but I am often moved by readers that have put the time and effort into thinking about the work and almost always end up teaching me something about my writing that I didn't know before!

Silvia Staicu: If readers misinterpret a poet's meaning, does that show that a poem has failed, or is it something that enriches the initial work by adding new dimensions to it?

Ahren Warner: I don't believe in *literary* misinterpretation, unless its deliberate or lazy. And, to be honest, I

În *Hello. Your promise has been extracted*, menționezi căți-a fost sugerat să includi mai multe „gânduri optimiste"în poemele tale. În ce fel te influențează feedback-ul primit și cum se reflectă acest lucru în scris?

Ahren Warner: *Haha!* Ei bine, da, mă bucur foarte mult când mă întâlnesc cu cei care mi-au citit opera și care s-au gândit serios la aceasta. Desigur, e bine dacă le place cititorilor, dar aș prefera ca ei să reflecteze la ceea ce am scris și să-mi analizeze poezia, sau chiar s-o urască, decât s-o placă într-un mod superficial. Să spunem că sunt destul de sceptic cu privire la utilitatea interacțiunilor extrem de profesionale și politicoase cu opera mea (și aici mă refer în special la recenzii), dar sunt adesea mișcat de cititorii care au investit timp și efort pentru a reflecta la opera mea și reușesc aproape întotdeauna să măînvețe ceva ce nu știam înainte despre scrisul meu.

Silvia Staicu: Dacă un cititor interpretează greșit intenția poetului înseamnă că poemul a eșuat, sau este acesta un lucru care îmbogățește creația inițială, adăugându-i noi dimensiuni?

Ahren Warner: Nu cred în interpretare greșită atunci când este vorba despre literatură, decât dacă este intenționată

don't have any feelings about my work once it's in the world, people are free to do what they will with it, to take whatever they can from it. I was too deeply indoctrinated by reading Derrida as an undergraduate to proclaim any sense of authorial control!

sau leneșă. Și, ca să fiu sincer, nu sunt atașat de opera mea odată ce a fost publicată, cititorii sunt liberi să facă ce vor cu ea, să rămână cu orice pot rămâne din ea. Am fost prea profund îndoctrinat atunci când l-am citit pe Derrida în facultate pentru a pretinde vreun fel de control ca autor.

Silvia Staicu: The physical structure of your poems varies greatly. Do you decide upon the form of a poem as you begin writing it, or do you edit it after the poem is finished?

Silvia Staicu: Structura poemelor tale variază destul de mult. Decizi ce formă va avea poemul atunci când începi să scrii, sau îl editezi după ce ai terminat de scris?

Ahren Warner: No, the structure of poems is organic, I find a form by writing, and through the process of writing. I don't really distinguish between writing, editing and drafting, as it's all an ongoing process for me, but I would say that I normally know I have a new book in process when I start to write rather manically, and in forms that feel both new and somehow coherent with each other.

Ahren Warner: Nu, structura poemelor este organică, găsesc forma în timp ce scriu și prin procesul scrisului. Pentru mine nu există o diferență între scris, editare și schițare, deoarece toate fac parte dintr-un proces continuu în cazul meu, dar aș spune căștiu când se conturează o nouă carte atunci când încep să scriu frenetic și în forme care par atât noi, cât și coerente unele față de altele.

Silvia Staicu: Do you consider that the form of a poem can convey meaning in itself? Is there an interconnection between the poem and its form?

Silvia Staicu: Consideri că forma unui poem poate transmite un mesaj prin sine însăși? Există o legăturăîntre poem și structura acestuia?

Ahren Warner: Absolutely yes to both. A poem that isn't conveying its meaning at the level of poetic form, is

Ahren Warner: Categoric da, în ambele cazuri. Un poem care nu își transmite mesajul și la nivelul formei poetice, nu

not a poem, it's a diatribe. It's all about what Eliot called "significant emotion"**, meaning or feeling occurring as much at the level of line-break and cadence as in what is actually said. That's about my only absolute conviction about poetry!

este un poem, ci o diatribă. Este vorba despre ceea ce Eliot a numit „emoție semnificativă"**,înțelesul sau emoția producându-se în aceeași măsură la nivelul împărțirii pe versuri și a cadenței cât și prin ceea ce se transmite prin cuvinte. Aceasta este probabil singura mea convingere absolută despre poezie!

Silvia Staicu: As an editor of the *Poetry London* magazine you came in contact with poets from different parts of the world. Are you familiar with any Romanian writer, or the works of the young generation of Romanian poets? Have your travels ever brought you to this country?

Silvia Staicu: Ca editor al revistei *Poetry London* ai luat contact cu numeroși poeți din diferite colțuri ale lumii. Ești familiarizat cu vreun scriitor român, sau cu creațiile generației tinere de poeți români? În călătoriile tale, ai ajuns vreodată și în România?

Ahren Warner: I'm afraid I only really know the work of Ana Blandiana, published in translation by my own publisher, Bloodaxe. I would like to know more! And yes, I have been to Romania (recently) and would very much like to return for longer, and to experience it more.

Ahren Warner: Mă tem că nu sunt familiarizat decât cu Ana Blandiana, traducerea operei sale fiind publicată de aceeași editură cu care lucrez și eu, Bloodaxe. Mi-ar plăcea să descopăr mai multe! Și da, am fost în România (recent) și mi-ar plăcea foarte mult să mă întorc pentru mai mult timp și să mă bucur mai mult de această țară.